

Søndag d. 2. juni 2013, Viborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Korinterbrev kap. 1 v. 18.

Gammeltestamentlig læsning: Esajas Bog kap. 58 v. 5-12.

Prædikentekst: Lukasevangeliet kap. 16 v. 19-31.

Regler og love om ophavsret er nok nogle af de vanskeligste regler at administrere. Der stjæles med arme og ben - kopieres, citeres i flæng.

Nogle af de skrappeste til den sport er skolelærere - og præster.

Præster hugger rask væk hinandens gode historier som illustrationer i prædikener (ikke mig - kan aldrig huske).

Det er en gammel foreteelse - mindst lige så gammel som NT - for historien om den rige mand og Lazarus er en historie, som Jesus har hugget.

Den findes i indtil flere versioner i rabbinsk litteratur fra Jesu samtid og fra før da. Og det, at det ikke er en af Jesu egne historier, gør den til en af de vanskelige at have med at gøre i NT.

Der er en hel del ting i den, som ikke rigtig stemmer overens med Jesu forkyndelse ellers. Og derfor har den kunnet bruges til at underbygge eller begrunde nogle af kirkens skæve ideer gennem tiden.

Historien har givet næring i forestillinger om, hvordan Himmel og Helvede skulle se være indrettet.

Og man har hævdet, at hvert menneske fik tilmålt lige store dele godt og ondt, og de skævheder, som man oplever i livet her på jorden, skulle så udlignes i evigheden. Hvor blir Guds nåde af i den tankegang?

Historien har også givet næring til ideen om skærsilden.

Både jøder og kristne har brugt historien som skræmmemiddel over for de rige - og som dyssende opium for de fattige og elendige - alt efter, hvad der var bekvemt for den religiøse elite.

Men alt det er slet ikke Jesu ærinde med at hugge denne historie og fortælle den.

Jesus tager sådan en historie, som alle kender - og han snupper den uden at tage stilling til, om den guddommelige fordelingspolitik eller billedet af Himmel og Helvede er teologisk korrekte - han bruger den som den er, netop fordi alle kender den. Og så bygger han en helt ny slutning på:

"Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en står op fra de døde."

Den slutning er helt og aldeles Jesu egen del af historien.

Den konklusion har overrasket tilhørerne. For - som Paulus siger så karakteristisk : Jøder søger tegn. En, der opstår fra de døde, må vel siges at være et kraftigt tegn.

Jesu disciple har nok husket disse ord af Jesus, da han netop selv stod op fra de døde - og de, der kendte Moses og profeterne næsten udenad uden selv at kunne høre, hvad de sagde, de fik travlt med at bortforklare Jesu opstandelse som løgn og svindel.

Jesu måde at bruge og konkludere historien på kan også udtrykkes sådan : Et lukket hjerte over for næsten er også et lukket hjerte over for Gud. Et lukket hjerte over for Gud, bliver også et lukket hjerte over for næsten. Kun én ting kan åbne det lukkede hjerte - og det er hverken tegn og undere eller skræmmebilleder og advarsler. Det, der kan åbne et sådant lukket hjerte, er: Guds levende ord.

Det lyder måske firkantet, måske endda for firkantet. Men gad vidst, om ikke vi godt kender til det selv.

Jeg ved i hvert fald selv, at der er intet, der i den grad kan gøre mig blind for Guds velsignelser, eller for Guds undere - de dagligdags, hverdagsnære såvel som de ekstraordinære - som uforsonlig-

hed, egoisme eller bare ligegyldighed mellem mig og et andet menneske.

Jeg ved også, at hvis jeg glemmer Gud, så får ligegyldigheden, egoismen, uforsonligheden - og meningsløsheden - spillerum i mit liv.

Det, som så har kunnet vende op og ned på det, har ikke været Guds velsignesle, endsige undere - for dem har jeg slet ikke kunnet få øje på - men dette, at Gud fandt en chance til at råbe, eller hviske et ord ind i mit øre og sind og hjerte - et ord af den slags, der skaber nyt.

Det ord er kommet til mig - gennem Moses og profeterne - gennem Bibelen - ja, men også ofte gennem andre menneskers ord - eller gennem oplevelser sammen med andre.

Og vel er Guds nyskabende frelsende ord større end alle menneskeord - det er så stort, at det kan synes os alt for abstrakt. Så stort at det i skabelsens morgen var sådanne ord, der skabte alt, blot ved at Gud talte. Så stort, at da Gud ville tale med store bogstaver til os, måtte ordet blive menneske - Jesus Kristus - Ordet blev kød og tog bolig iblandt os.

Men det er også så stort, at Gud kan tage ganske almindelige små menneskeord i menneskemund og gøre de ord til sit skabende, frelsende ord.

Og uden ord, vi kan forstå, hører vi ikke Guds levende ord, som ingen mund kan udtale og ingen pen kan skrive.

Derfor er det så vigtigt, at mennesker får lov at høre vidnesbyrdet om Jesus, Guds levende ord. At også vi, der har hørt det, hører det igen og igen og igen.

Når vi ser på verden i dag, så ser vi et furet landskab - med dybe kløfter mellem mennesker og folkegrupper. Ofte fyldes de kløfter op ikke med kærlighed og fællesskab, men med ondskab og had.

Når vi ser på vort eget lille smørhul, så ser vi mennesker, som bliver mere og mere isoleret fra hinanden, og ligegyldige for hinanden.

Der er mange Lazarus'er, der ligger uden for mange rige mænds døre.

Ser vi på den klode, hvor disse ting sker, så ser vi også - hvis vi har øjne, der kan se det - at jorden er fuld af Guds herlighed.

Krudtrøgen skal være meget tyk, hvis man ikke kan få øje på blot et glimt af stjernehimlen, og skrigene skal være meget intense, hvis man ikke kan høre blot én lille fugl synge.

Jeg oplevede det selv et af klodens mest trøstesløse steder - Kibera-slummen ved Nairobi - dér kan man se Guds herlighed - om ikke andre steder, så i børnenes leg og latter.

Men ingen forstår, hvad det skal betyde, hvis ikke der sættes ord på.

Hvad skal der til for forsoning mellem stridende folk i dag - i Syrien - i Afganistan - i Mali og mange andre steder på vor klode - steder, hvor forsoning synes at være en umulighed?

Hvad skal der til, for at det rige vesten troværdigt vil række hånd til verdens fattige og dele med dem op en troværdig og holdbar måde?

Hvad skal der til? - *Guds levende ord.*

Hvad skal der til, for at føje løse ender mellem mennesker sammen, så næsten ikke blir en ligegyldig knold på marken? - *Guds levende ord.*

Hvad skal der til, for at du og jeg tør sige det ord højt og leve det? - Det kan godt være, vi ikke har fantasi til at forestille os, at vore ord eller vort liv kan ændre noget som helst ved verdens gang - det kan de sikkert heller ikke, men Guds ord kan - selv i vor mund og levet ud gennem vore hænder og fødder. Hvad skal der til for at vi tør sige det højt? - Guds levende ord i vore hjerter?

Derfor skal vi høre det i en stadig lytten til Gud. Det skal prentes ind på vore hjerter, ikke som bogstaver, der står, hvor de engang blev sat - indtil tryksværten falmer - men som levende ord, som Guds Ånd skriver og skriver og skriver, hver dag, netop fordi ordet er levende.

Luk ørerne op - luk hjertet op, for Guds levende ord skal høres med hjertet - så hør det:

Du er elsket med Guds grænseløse kærlighed - den kærlighed, ud af hvilken hele universet og denne klode blev skabt, da Gud talte - den kærlighed, der tvang Gud til at blive menneske i snedkeren fra Nazaret - den kærlighed, at han måtte give sit eget liv i døden på et kors netop for din skyld.

Hør det med hjertet - og se så, at den kærlighed ikke lod sig binde af døden. Jesus opstod - Guds kærlighed til dig, til din næste - til hele denne skabning er stadig lige stærk, grænseløs. Og Guds ord er stadig levende, skabende, frelsende. For Jesus opstod fra de døde.

Det ses og høres mange steder for den, der har et hjerte med øjne og ører. For dem, der ikke har det, ses og høres det, når du og jeg lader det ord fylde vore hjerter, så vi både må sige det højt og må handle på det.

Verden vrimler med Lazarusser - og verden vrimler med "rige mænd" - og begge har brug for at høre Guds levende ord, som skaber nyt, skaber liv og fællesskab.

Derfor har verden brug for at du og jeg hører det ord, så det fylder vort hjerte og vort liv - så mund og hånd løber over med det.

Så læg øre og hjerte til og lyt : Du er ubetinget elsket, accepteret og tilgivet - i Jesu navn.

Amen.